

ment, uden Garanti fra Regeringens Side. Det er meget vanskeliggere at give en vis Garanti, men det er paa den anden Side ogsaa den Vej, som før eller senere fører til en international Ordning, som jeg tror, man maa komme til. Den ærede Minister har Ret i, at jeg er ikke nu saa afsjort en Modstander af Lovgivning paa dette Omraade, som jeg var for 17 Aar siden, thi det er jo muligt, at man skal den Vej, at med andre Ord: det skal være rigtig galt, før det kan blive rigtig godt.

Beth: Den meget ærede Minister indvendte mod mig, at efter den nuværende Ordning kunde man ikke forhindre, at en Genstand, som nogen havde Eneret her i Landet til at forfærdige eller lade forfærdige, blev forfærdiget i Udlandet og indført hertil. Jeg kan dertil kun svare, at det Middel, man hidtil har anvendt derimod, er som bekendt, at man ogsaa har maattet søge Patent paa sin Opfindelse i Udlandet, naar den er noget værd, og det vil man jo ogsaa blive nødt til for Fremtiden; thi vi kunne ikke give et Patent paa en Opfindelse, som gælder ogsaa i andre Lande. Vil vedkommende sikre sig mod Eftergørelse, bliver han nødsaget til ogsaa at søge Patent i Udlandet. Den meget ærede Minister mente fremdeles, at det er netop de ubemidlede, denne Lov vil bringe en Fordeel, idet det Gebyr, der her er Tale om, vil kunne blive estergivet, naar den paagældende søger derom, og Patentkommissionen, eller hvad det hedder, finder, at hans Ansøgning bør bevilges paa Grund af, at han ikke har de fornødne Midler til at betale. Jeg skal ikke kunne sige, da jeg ikke ved det, om det ikke hidtil har været muligt at give nogen en Eneretsbevilgning uden Gebyr, men jeg tror ikke at fejle meget, naar jeg siger, at Gebyret for en Eneretsbevilgning nu er 34 Kr. en Gang for alle, hvorimod den Afgift, der ifølge Lovforslaget skal betales, bliver meget betydeligere. Derfor jeg har talt rigtig sammen, bliver det, der skal betales i Afgift til Staten i de 15 Aar fra Begyndelsen af det 3dje Aar, til sammen 650 Kr., og komme dertil de 30 Kr., som skulle betales fra først af, bliver det til sammen 680 Kr., som den vedkommende skal betale. Det er sandt, at man kan estergive den ubemidlede det, men det turde dog være et Spørgsmaal, hvorvidt Patentøgerne i Almindelighed ere tjente med i Stedet for 34 Kr. at skulle betale 680 Kr., og hvorvidt man vil være saa villig til at erkende, at de paagældende Ansøgere ere for ubemidlede til at betale, baade hvad Patentet fra først af koster, og den Afgift, som senere skal betales af det, og som stiger hvert Aar,

indtil den i det sidste Aar bliver 80 Kr. Det er for mig tvivlsomt, om man virkelig derved kan siges at gavne den ubemidlede. Den meget ærede Minister havde en personlig Bemærkning til mig, idet han sagde, at jeg er nøjsom i dette Tilfælde, men plejer ikke ellers at være nøjsom. Jo, naar man er kommen til min Alder, lærer man at være nøjsom, og jeg tror ikke, den meget ærede Minister vil kunne paavise noget Tilfælde, hvor jeg har gjort overdrevne eller unøjsomme Forbringelser i nogen Retning. Det har i det mindste ikke nogen Sinde været min Hensigt, og jeg tror heller ikke, at jeg med Rette kan siges at have gjort det.

Frier: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Københavns 1ste Valgtres har Ordet for en kort Bemærkning.

Frier: Den ærede Minister forekom mig at indrømme, at Krigsbestyrelsen ved § 7 i dette Forslag er stillet i en Undtagelsesstilling over for Opfindelser, særlig naar man sammenligner § 7 med § 8. Jeg ser ikke, at der er nogen egentlig Grund til at stille Krigsbestyrelsen i denne Undtagelsesstilling. Hvis man overhovedet mener, at den enkelte har en Ret, en Fortrinsret til at udnytte sin Opfindelse, hvorfor skal saa denne Ret, samtidig med at den fastholdes paa andre Omraader, bortfalde, hvor det gælder Krigsmateriel eller lignende? Over for alle Opfindelser i Fredens Tjeneste anerkender man Fortrinsretten for Opfinderen, men over for Opfindelser i Krigens Tjeneste vil man ikke anerkende den. Jeg ser ikke, hvorfor disse to Forhold skulle behandles forskellig. I begge Tilfælde bliver der dog kun Tale om noget, der sker i det hele Samfunds Tjeneste, og hvis man vil drage den Konsekvens af denne Undtagelsesstilling, som den ærede Minister vil have draget, at den helst burde være Reglen, forekommer det mig egentlig heller ikke at holde Stik over for den Opfattelse, der under den nuværende Samfundsordning raader med Hensyn til Retten til, hvad der er Frugten af ens eget Arbejde. Hvorfor skal de være rigtigt at give Fortrinsret over for Opfindelser eller Arbejder, der have ringe Rækkevidde og kun komme enkelte til Gode, men berøve en Opfinder hans Fortrinsret, naar hans Opfindelse er af den Betydning, at den kommer hele Samfundet til Gode. Der kan ikke være Tvivl om, at naar en Mand overhovedet indlægger sig Fortjeneste ved nogen af disse